

IEDERMANS
ONDERGANG

Een duister collectief neemt de
wereldheerschappij over.
Wie houdt stand?

ROELOF HAM

LEESFRAGMENT

ROELOF HAM

IEDERMANS
ONDERGANG

Een duister collectief neemt de
wereldheerschappij over.
Wie houdt stand?

Jan liep op een koude herfstochtend door de hal van het Centraal Station. Hij had besloten om naar Amsterdam te gaan om bij de opening van het inwijdingscentrum te zijn. Hij wilde van dichtbij zien wat er zou gaan gebeuren. Hij had het gevoel dat het belangrijk was om erbij aanwezig te zijn, ook al wist hij niet goed waarom. Hij moest er simpelweg heen. Het was ontzettend druk in de stationshal met allemaal mensen die hetzelfde idee hadden als hij en die de gebeurtenissen van vandaag van dichtbij wilden meemaken.

Vanaf het station was het ongeveer een kwartier lopen naar het inwijdingscentrum. Hij zou er zo moeten zijn. Hij had het station echter nog niet verlaten of hij kon al niet meer verder. Overal stonden ordehandhavers en er klonk een stem uit de speakers: 'Beste mensen, vanwege de grote drukte in de stad is het inwijdingscentrum onbereikbaar. In het centrum staan schermen opgesteld. Daar kunt u de opening live volgen. Volgt u de aanwijzingen van de ordehandhavers en geniet van de dag. Wees verheugd en blij, het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen.'

Schuifelend, met de massa mee liep Jan richting de Dam en de Bijenkorf. Bij het paleis was een gigantisch scherm opgehangen. Jan zocht een plekje waar hij er goed zicht op had. Hij moest nog een tijdje wachten. Om zich heen was een grote menigte mensen. Het moesten er vele duizenden zijn. Terwijl iedereen wachtte op wat ging komen, werden op het scherm de filmpjes afgespeeld met de drie wonderbaarlijke genezingen van de sporter, de vrouw met nierproblemen en de kankerpatiënt, gevolgd door indrukwekkende getuigenissen van de drie nu kerngezonde mensen. Tussendoor werd het teken van de zes lichten getoond en was er een korte boodschap van hoop en vooruitgang door Aamuhn.

Toen werd het beeld zwart en er daalde een stilte neer op het plein. Syrach verscheen in beeld. Met een stem vol autoriteit klonk het plechtig:

‘Vrienden van de mensachtige soort. Vandaag is een heugelijke en historische dag. De mensen van de aarde krijgen als zesde mensachtige soort voor het eerst de kans zich aan te sluiten bij ons Collectief. Ieder van jullie persoonlijk mag de keuze maken om onderdeel te worden van de toekomst. Een toekomst vol wonderen en zegeningen die voortkomen uit een verenigd mensdom. Samen is niets onmogelijk voor ons.’

Het publiek op het plein begon te applaudisseren en te juichen. Er leek een soort extase over de menigte te komen. Jan voelde kippenvel op zijn armen. Syrach ging verder: ‘Vandaag wijden wij de eerste mensen in en daar zullen jullie getuige van zijn. Hier zijn de eerste beelden van de inwijdingscentra in Rome, Boekarest, Berlijn en Amsterdam.’

Er werd overgeschakeld naar live-beelden van de inwijdingscentra. Er stonden gigantische rijen en overal waren politiemensen en ordehandhavers van het Collectief aanwezig om alles in goede banen te leiden. Jan had de indruk dat het dagen zou duren voordat al die mensen aan de beurt waren, zoveel waren het er.

‘De eerste inwijding die jullie zullen zien, is zorgvuldig gekozen uit de groep mensen die het serum het hardst nodig hebben. Daar ligt onze eerste prioriteit. Mensen die ernstig ziek zijn, krijgen voorrang. Kijk goed naar de beelden, dan zullen jullie zien dat vooraan in de rijen vrijwel uitsluitend zieken staan, omgeven door artsen en ander medisch personeel van het Collectief.’

Inderdaad stonden vooraan bedden met zieken erin opgesteld, maar ook mensen in rolstoelen en mensen met krukken en stokken stonden daar. Allemaal zieken en behoeftigen die op genezing hoopten.

‘Alles wat vandaag gebeurt willen wij met jullie allemaal delen. We

benadrukken opnieuw dat dit voor iedereen beschikbaar is. We maken geen onderscheid. Er zijn geen ingangseisen, geen examens, geen geheime inwijdingsrituelen. Dit is voor iedereen die zich bij ons wil aansluiten. Iedereen die overtuigd is van een betere toekomst in het Collectief, is welkom. Zo dadelijk zal ik hoogstpersoonlijk de eerste persoon inwijden en voorzien van het nano-serum. Daarmee zijn de centra geopend en zal het personeel beginnen met iedereen te voorzien van wat nodig is. Verheug je en wees blij.’

Vervolgens verscheen de bekende tekst in beeld: ‘Samen is niets onmogelijk voor ons.’ Het werd geprojecteerd op een blauwe achtergrond met daarop het teken van de zes lichtjes.

Het beeld schakelde over naar het inwijdingscentrum in Berlijn. In de lobby van het gebouw bevond zich een oudere vrouw. Ze was blind en had een hulphond bij zich. Naast haar stond een verpleegster en aan haar andere kant een interviewer. Achter haar torende Syrach boven hen allemaal uit.

De interviewer zei: ‘Ik sta hier bij mevrouw Apfelbaum, die blindgeboren is en daarnaast lijdt aan een aantal ernstige aandoeningen. Zij staat op het punt ingewijd te worden in het Collectief en het serum te ontvangen. Mevrouw Apfelbaum, bent u opgewonden?’

‘Ja, en een beetje zenuwachtig,’ antwoordde ze lachend.

‘Wat verwacht u ervan?’

‘Dat ik mij eindelijk kan aansluiten bij de nieuwe wereld. Ik kan niet zien, maar ik weet diep vanbinnen dat wat hier vandaag gebeurt het werk van het goede is. Dat ziet mijn ziel. Ik geloof in het Collectief en president Nasiem die ons via het Verbond van Staten in het Collectief zal inleiden. Vandaag sluit ik mij daar persoonlijk bij aan. Dat ik daarbij waarschijnlijk genezen wordt van mijn blindheid en misschien wel van meer, is geweldig natuurlijk, maar het belangrijkste voor mij is dit: samen is niets onmogelijk voor ons.’

Op dat moment gingen de deuren achter de interviewer open. Boven de deur stond dezelfde leus: ‘Samen is niets onmogelijk voor ons.’ Syrach ging de oudere vrouw en haar verpleegster voor. Het beeld versprong naar een niet zo heel grote zaal met daarin een stoel waaraan een treeplank was bevestigd. Er lag een apparaat op de treeplank. Boven de stoel hing een mechanische arm met aan het eind een ander apparaat. Naast de stoel stond een man in een wit gewaad met op de borst het embleem van de zes lichten. Er hing een plechtige sfeer in de zaal door de stemmige verlichting en dure wandkleden. Er stond aan de ene kant, tegenover de stoel, een groot scherm en aan de andere kant, bij de uitgang een scan-apparaat. Er klonk gewijde, instrumentale muziek.

De vrouw werd naar de stoel gebracht en nam erop plaats.

‘Zit u goed?’ klonk de zware stem van Syrach.

De vrouw knikte.

Op het scherm voor de vrouw verscheen een tekst. Zij kon die als blindgeborene natuurlijk niet zelf lezen, maar de verpleegster las de tekst voor. De tekst was als volgt:

‘Samen is niets onmogelijk voor ons. Er is geen god of hogere macht. Wij zijn onze eigen meesters. Ik erken het Collectief als de hoogste uitwerking van deze waarheid. Het Verbond van Staten zal, onder leiding van president Nasiem, ons als mensheid daar bijvoegen. Ik wijs het oude af en geef mij over aan deze nieuwe werkelijkheid. Voor mij geldt enkel dit: ik geloof in mijzelf en mijn vrienden, de mensachtigen. Ik verbind mij hier dan ook volledig aan en zweer al het oude af. Ik ontvang als teken hiervan vrijwillig het serum en zal met trots het embleem van mijn geloof in het Collectief dragen. Ik kan en wil hier nooit meer op terugkomen.’

Terwijl de verpleegster de tekst voorlas, herhaalde de vrouw de zinnen. Ze zei de woorden na en had een gelukzalige uitdrukking op haar gezicht. Syrach keek er goedkeurend naar. In zijn ogen dacht Jan

iets van wellust te zien.

Toen de vrouw was uitgesproken pakte de man in het gewaad het apparaat van de treeplank naast de stoel. Hij overhandigde het aan Syrach. In zijn enorme handen leek het een stuk speelgoed. Syrach hield het apparaat tegen de bovenarm van mevrouw Apfelbaum. Het was doodstil op het plein en even kon Jan zijn eigen hart horen kloppen. Toen klonk er een zacht 'tss' en dat was het. Syrach gaf het apparaat terug. De vrouw bleef onveranderlijk in haar stoel zitten.

'Daar voelde ik niks van,' zei ze.

'Toch is het gebeurd. Merkt u al iets?'

'Wacht even, het lijkt alsof ik iets van licht zie. Ik kan nog niets onderscheiden, maar... ja... echt waar... ik zie licht!'

Iedereen begon te juichen en de mensen op het plein kregen tranen in hun ogen.

De man in het gewaad drukte op een knop en de arm boven de stoel kwam naar beneden. Syrach vroeg: 'Waar wilt u het teken geplaatst hebben nu u een van ons bent geworden, zuster?'

De vrouw antwoordde: 'Op mijn voorhoofd, dan kan iedereen zien welke keuze ik heb gemaakt. Ik ben er trots op mijzelf onderdeel van het Collectief te mogen noemen.'

Het apparaat werd voor haar hoofd gehouden. Heel zachtjes kwam er een rubberachtig deel uit dat haar voorhoofd aandrukte.

'O, koud,' zei de vrouw.

Er ging een lichtje branden.

'Even stil blijven zitten,' zei de man in het gewaad.

Tien seconden later trok de arm terug. Jan zag het teken van de zes lichtjes op het voorhoofd van de vrouw.

De verpleegster hielp mevrouw Apfelbaum uit de stoel. Toen ze stond gaf ze Syrach spontaan een knuffel, die met een enigszins geforceerde glimlach haar knuffel beantwoordde. Daarna liep ze naar de uitgang.

‘Draai uw hoofd met het teken naar de scanner,’ zei Syrach.

Mevrouw Apfelbaum deed het, er klonk een piep en een stem was in de zaal te horen: ‘Treed naar buiten, wees verheugd en blij, zuster van het Collectief.’ Daarna gingen de deuren open. Voordat mevrouw Apfelbaum naar buiten stapte draaide ze zich om en wees naar Syrach: ‘Dank u, ik zal dit nooit vergeten.’ Vervolgens liep ze de deur uit.

De menigte op het plein had het niet meer. Iedereen begon te springen en te dansen. Mensen vielen elkaar in de armen. Er werd gehuild, gelachen, geroepen en gejoeld van vreugde.

Syrachs stem klonk over het plein: ‘Hierbij zijn de inwijdingscentra geopend. Sluit je aan, want ook voor jou is er plaats. Er is een heerlijke toekomst. Wees verheugd en blij.’

En dat was het. Het beeld ging op zwart en de mensen verspreidden zich door de stad. Jan was er helemaal ondersteboven van. Van de gebeurtenissen die hij op het scherm had gezien. Van de reactie van mensen op het plein. Van alles. Dit was een ritueel met een diepreligieuze betekenis. Het mocht dan wel gebracht worden als een heerlijke toekomst, genezing van ziekte en wat al niet meer, maar mensen sloten zich aan bij een beweging. Nee, bij een religie, de religie van de wetteloze mens. En ze deden het vrijwillig en onder donderend applaus van de massa. Hij werd er misselijk van.

Hij haalde een paar keer diep adem. Toen hij wat bijgekomen was besloot hij alsnog naar het inwijdingscentrum te lopen, maar wat hij ook probeerde, hij kwam niet echt dichterbij. Daarom zocht hij maar een café op en bestelde een kop koffie. Om zich heen hoorde hij mensen praten over wat er was gebeurd. Alleen maar positieve reacties. De een sprak over hoe geweldig het was, een ander over dat hij zich ook zo snel mogelijk zou laten inwijden, weer een ander sprak over het wonder dat ze live hadden zien gebeuren. Hij hoorde geen enkel onvertogen woord. Was er dan niemand die het zag? Het raakte

hem diep en hij voelde een enorme hoofdpijn opkomen. Hij wilde hier niet langer blijven, stond op, legde een paar euro op tafel en liep de zaak uit.

Op het station moest hij wachten op zijn trein. Hij besloot om in zijn Bijbel te lezen en zocht opnieuw het gedeelte op dat de laatste tijd zo belangrijk voor hem was geworden. Hij las: ‘De komst van de wetteloze mens is het werk van satan en gaat gepaard met groot machtsvertoon en valse tekenen en wonderen, en allen die verloren zullen gaan, zal hij met zijn kwaadaardigheid verleiden. Want ze hebben de liefde voor de waarheid, die hen had kunnen redden, niet aanvaard. Daarom treft God hen met verblindings, zodat ze dwalen en de leugen geloven.’

Het waren woorden die vandaag op weer een nieuwe manier waarheid voor hem waren geworden. Hoe kon dit goed blijven gaan? Al die mensen die niet zagen wat er aan de hand was en hij kon niets doen om hen te redden.

‘Wat lees je?’

Jan keek op. Naast hem zat een grote man met intens blauwe ogen en donkerblond haar.

‘O, uhhh. Ik lees in mijn Bijbel,’ zei hij.

‘Wat lees je dan?’

‘Nou dit,’ en hij las voor wat hij net zelf gelezen had.

‘Opvallende woorden.’

‘Inderdaad.’ Hij staaarde wat voor zich uit.

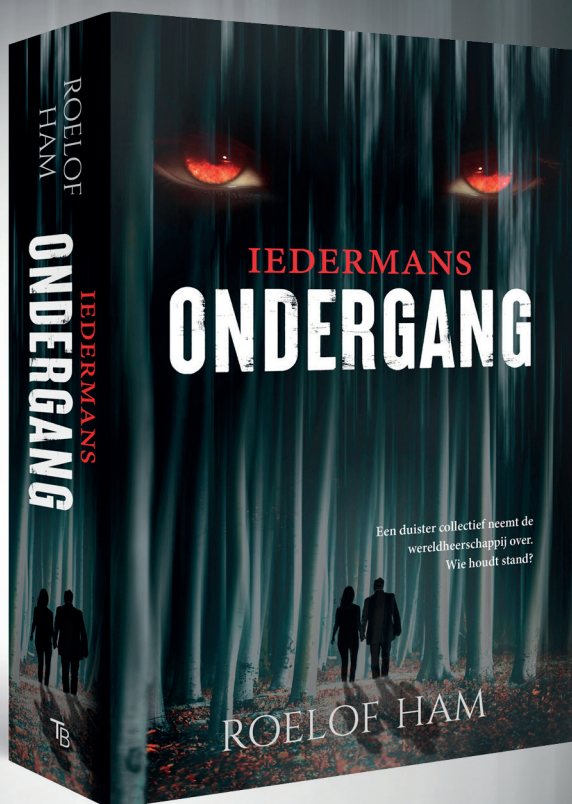
‘Woorden waarvan je zou kunnen zeggen: dit heeft betrekking op alles wat we vandaag voorbij hebben zien komen.’

Verbaasd keek Jan weer naar de man. De man keek hem indringend met zijn intense blauwe ogen aan en zei: ‘Je bent niet de enige die ziet wat er aan de hand is. Er zijn anderen. Houd vol.’

Het kwam zo onverwacht dat Jan niet wist hoe hij moest reageren.

‘Kijk,’ zei de man, ‘daar is je trein.’

Jan keek naar het spoor en zag de trein binnenrijden. Hij richtte zijn blik weer op de man, maar die was verdwenen. Waar Jan ook keek, hij was nergens meer te bekennen.

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar
via www.iedermansondergang.com
of via de webshop op www.tripleboeken.nl
en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Iedermans ondergang | Roelof Ham

Paperback | 464 pagina's | ISBN 978-90-83027-88-3 | € 22,50

TRIPLE
BOEKEN

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK